

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA.

Nr. 6.

15 kwietnia 1936 r.

TREŚĆ:

KOMUNIKAT	
w sprawie ustalenia wysokości potrąceń z uposażenia	73
ORZECZENIE Sądu Najwyższego w sprawie wykładni art. 2 ust. 2 pkt. 2 ustawy o amnestji z 1936 r.	74
UZUPEŁNIENIE do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 24/35)	75
RUCH SŁUŻBOWY:	
Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich	76
ADWOKATURA	76
BIBLIOGRAFJA	76

K O M U N I K A T

w sprawie ustalenia wysokości potrąceń z uposażenia.

Do wiadomości władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa z nadmienieniem, iż równocześnie traci moc obowiązująca okólnik, zamieszczony w II Zbiorze rozp. i okóln. pod poz. 107.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 5 marca 1936 r. L. D. III. 3966/I/35. Do Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Potrącenia, uregulowane w art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), dokonywane z uposażenia na podstawie zarządzeń właściwych władz administracyjnych w celu zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego, winny być dokonywane zasadniczo do granic dopuszczalności egzekucji sądowej i administracyjnej.

W uzasadnionych przypadkach jednak może być ustalona niższa suma potrąceń lub zwrotu nadpłaty z wymienionego wyżej tytułu. W celu ujednostajnienia postępowania i całkowitego zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa należy w tych przypadkach ustalić wysokość kwoty potrącić się mającej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, jeśli cała wierzytelność przekracza 1000 zł lub pochodzi z tytułu, o którym decyzja należy do władzy naczelnej — w pozostałych przypadkach — w porozumieniu z właściwą Izbą Skarbową (Wydziałem Skarbowym Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego). Wysokość miesięcznego potrącenia (zwrotu) winna być ustalana dla każdej sprawy z osobna w zależności od okoliczności w jakich powstała wierzytelność, jej ogólnej wysokości, ogólnej sumy obciążenia danego uposażenia i t. p.

Ministerstwo Skarbu zauważa, że pobrana zaliczka na uposażenie (w służbie czynnej) staje się z chwilą przejścia w stan spoczynku danej osoby wierzytelnością Skarbu Państwa (z tytułu stosunku służbowego) podlegającą normom ogólnym, postanowienia zatem okólnika Nr. 26 Prezydium Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 1934 r. o zaliczkach na uposażenie, dotyczące

wysokości rat spłaty zaliczki, nie mają tu zastosowania.

W czasie obowiązywania postanowień o zmniejszeniu normalnych rat spłaty zaliczek na uposażenie funkcjonariuszom państwowym w służbie czynnej — mogą być raty zaliczek, spłacanych przez emerytów, których dotyczyły powyższe postanowienia, obniżone do takiej samej kwoty, bez uzgadniania w każdym przypadku z władzami skarbowymi. Tęsamem uchyla się zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26 listopada 1935 r. L. D. III. 17509/3/35 i z dnia 4 grudnia 1935 r. L. D. III. 17921/3/35.

Równocześnie traci moc obowiązującą okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 15 września 1931 r. L. D. III. 1939/1/31 w sprawie zwrotu nadpłaconego uposażenia i z dnia 12 grudnia 1930 r. L. D. VII. 1925/2/30 w sprawie potrąceń z uposażeń emerytalnych na spłatę pobranych zaliczek na uposażenie.

Powyższe zarządzenie nie dotyczy potrąceń z uposażenia wojska oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej.

ORZECZENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO

w sprawie wykładni art. 2 ust. 2 pkt. 2 ustawy o amnestji z 1936 r.

Wyciąg Nr. 3 K. 2046/35 z Dziennika i protokołu posiedzenia niejawnego Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1936 r. w sprawie Andrzeja Mutha, osk. z art. 181 ust. z 15.II.34 p. 346,

Sąd Najwyższy,

po wysłuchaniu wniosku prokuratora, postanawia: amnestji nie stosować i sprawę niniejszą skierować do rozpoznania w trybie kasacyjnym.

Uzasadnienie.

1) Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 czerwca 1935 r. oskarżony Andrzej Muth został uznany winnym występku z § 2 art. 181 ordynacji podatkowej, polegającego na prowadzeniu zakładu gastronomicznego z wyszynkiem wódek na podstawie niewłaściwego świadectwa III kategorii handlowej i skazany przy zastosowaniu art. 170 cyt. ord. na grzywnę w kwocie 50 złotych. Od powyższego wyroku założył oskarżony dopuszczalną kasację.

Z akt wynika, że różnica między ceną świadectwa właściwego (kategorji II-ej) a ceną świadectwa, które oskarżony posiadał (kat. III-ej) wynosi 265 zł; najwyższa zatem kara, która za konkretny czyn groziła oskarżonemu (w wysokości trzykrotnej różnicy między cenami powyższych świadectw) wynosiła 795 złotych (§ 2 art. 181 ord. pod.) a więc mniej niż 1000 złotych.

Na tem tle wyłania się zagadnienie, czy czyn przypisany oskarżonemu nie podpada pod przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 ustawy o amnestji z r. 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) i czy nie

zachodzi w konsekwencji konieczność umorzenia z urzędu postępowania ze względu na istnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci abolicji z mocy ustawy (ust. 3 art. 2 cyt. ust. o amn. i art. 3 k. p. k.).

2) Na powyższe pytanie należy odpowiedzieć przecząco. Przepis pkt. 2 art. 2 ust. 2 o amn. mówiąc o przestępstwach skarbowych (określonych w innych niż wymienione w pkt. 1 przepisach o daninach publicznych) a zagrożonych karą pieniężną do 1000 zł albo grzywną do tej wysokości — ma na myśli w zasadzie przestępstwa zagrożone t. zw. „sztywną” karą pieniężną, której ustawowe „maksimum” nie przekracza 1000 zł. O tem, czy dane przestępstwo podpada pod przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 ust. o amn. (lub pod analogiczny przepis lit. d. pkt. 1 ust. 2 art. 2 cyt. ust.) rozstrzyga zatem nie kara, która sprawcy została wymierzona lub która mu groziła w konkretnym przypadku, lecz wyłącznie kara, którą jest zagrożony przewidziany w ustawie stan faktyczny, jakiemu czyn sprawcy odpowiada. Z tych przyczyn pod powyższe przepisy w zasadzie nie podpadają przestępstwa skarbowe zagrożone karą pieniężną lub grzywną „ruchomą”, wymierzoną w pewnych wielokrotnościach t. zw. podstawy obliczeniowej (którą może być wysokość uszczuplonej należności skarbowej, ilość bezprawnie przewiezionych, posiadanych lub wyprodukowanych towarów, surowców i t. p.), albowiem ustawowe maksimum kary pieniężnej jest w tych sprawach z reguły nieoznaczane. Wyjątek od tej zasady stanowićby mogło przestępstwo skarbowe, zagrożone karą „ruchomą”, tylko wtedy, gdyby z danego przepisu ustawy nie dało się wymierzyć „w żadnym razie” kary pieniężnej lub grzywny wyższej niż 1000 zł (por. § 2 art. 14 przep. wpraw. k. k. i pr. o wykry.), oczywiście nie za dany, określony, konkretny czyn przestępny, lecz wogóle za czyn jakikolwiek, któryby był do pomysłenia w ramach dyspozycji karnej danego przepisu. Nie przesądzając w tej chwili, czy taki wyjątkowy przepis w zakresie przestępstw skarbowych zagrożonych karą ruchomą wogóle w naszym ustawodawstwie istnieje — należy stwierdzić odrazu, że przestępstwo z § 2 art. 181 ord. pod. do tej kategorii nie należy, gdyż grzywna, jaką w ramach tego przepisu można „in abstracto” wymierzyć przekracza niewątpliwie kwotę 1000 zł.

3) Że taka wykładnia przepisu pkt. 2 ust. 2 art. 2 ust. o amn. (i analogicznego przepisu lit. d. pkt. 1 ust. 2 art. 2 cyt. ust.) odpowiada całkowicie intencji ustawodawcy, — wynika jasno z historii tworzenia się danych przepisów. Przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ustawy uchwalony został przez ciała ustawodawcze w brzmieniu zaprojektowanym przez Rząd z tą zmianą, że zamiast kwoty 500 zł, figurującej w przedłożeniu rządowym, wstawiono kwotę 1000 zł. Z uzasadnienia projektu rządowego (druk sejmowy Nr. 23 Kad. IV. Sesji 35/36 r.) wynika, że w świetle intencji Rządu pod obecny pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ust. podpaść miały wyłącznie „przestępstwa typu porządkowego”, czem tłumaczy się kwota

500 zł zawarta w projektowanym brzmieniu przepisu (por. § 2 art. 161 ord. pod. w pierwotnym jego brzmieniu i pierwotnej numeracji). Jest rzeczą jasną zatem, że projektodawca miał na myśli karę „sztywną”, nie „ruchomą”, bo przestępstwa zagrożone karą ruchomą nigdy nie należały do typu przestępstw porządkowych w rozumieniu ordynacji podatkowej i pokrewnych ustaw. Sejm, wstawiając zamiast kwoty 500 zł, kwotę 1000 zł niewątpliwie rozszerzył amnestję z pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ust. poza zakres przestępstw porządkowych, równie niewątpliwie jednak nie kwestjonował zasady, że przepis powyższy nie odnosi się do przestępstw, zagrożonych karą ruchomą, co jest widoczne jasno na tle analogicznego przepisu lit. d. pkt. 1 ust. 2 art. 2 ust. o amn. Co do tego przepisu uzasadnienie projektu rządowego wypowiada już „expressis verbis” zasadę, że „podpadną” pod ten „przestępstwa skarbowe zagrożone s z t y w n ą karą pieniężną, jeżeli ta nie przekracza 1000 zł”. Że ciała ustawodawcze podzieliły całkowicie tę myśl projektodawcy ustawy, tego widocznym dowodem jest poprawka, którą wprowadziła Komisja Sejmowa do projektowanego tekstu lit. e. pkt. 1 ust. 2 art. 2 cyt. ust. z wyraźną myślą o rozszerzeniu (a nie o zważeniu) amnestji. W szczególności rozszerzono w przepisie tym amnestję na przestępstwa określone w § 3 art. 57 u. k. s., „jeżeli przestrzeń gruntu nie przynosi dwóch metrów kwadratowych”. Otóż, gdyby ustawodawca uważał, że pod przepis lit. d. pkt. 1 ust. 2 art. 2 ust. o amn. podpadną także czyny, zagrożone karą ruchomą, za które w konkretnym przypadku nie można wymierzyć więcej niż 1000 zł, wówczas nie wprowadzałby do cyt. przepisu lit. e. wspomnianej wyżej poprawki, gdyż przypadek, którego poprawka dotyczy mieściłby się całkowicie w przepisie zawartym pod lit. d. Przepis lit. e. poucza również, do jakich niekonsekwencji prowadziłaby rozszerzająca wykładnia przepisu lit. d. pkt. 1 ust. 2 art. 2 ustawy o amnestji (i analogicznego przepisu pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt.

ust.), gdyby chciał powyższe przepisy zastosować do kary, którą jest zagrożone nie przestępstwo „in abstracto” lecz konkretne zdarzenie przestępne. Wynikałoby wtedy np. że surowiej karane przestępstwo z § 1 art. 57 u. k. s. (niedozwolona uprawa tytoniu) podlega amnestji w granicach lit. d. nawet wówczas, gdy uprawiony grunt liczy 50 metrów kwadratowych (50 × 20 zł = 1000 zł), natomiast analogiczne lecz lżejsze przestępstwo z § 3 art. 57 u. k. s. (niedozwolona pielęgnacja tytoniu) podlegałoby amnestji tylko w granicach dwóch metrów kwadratowych gruntu, jako podstawy obliczeniowej kary.

Jeżeli więc nawet pominąć oczywiste intencje ustawodawcy, przytoczone na podstawie historii powstania odnośnych przepisów i przyjąć, że ustawa, odrywając się od swoich twórców i żyjąc samodzielnym życiem, wymaga by jej wolę odtwarzać wyłącznie z niej samej to i wtedy także nie wolno dojść do innych wniosków, niż przytoczone u progu niniejszych rozważań.

4) Podkreślić trzeba, że wykładnia pkt. 2 ust. 2 art. 2 ust. o amn., ograniczająca przepis ten w zasadzie do przestępstw zagrożonych karą „sztywną” — pokrywa się ze stanowiskiem zajętem przez Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 10 stycznia 1936 r. L. D. V. 150/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1/36, poz. 37). Wykładnia ta idzie również po linii dotychczasowego orzecnictwa Sądu Najwyższego osnutego na tle art. 13 k. k. (por. Zb. Orz. Nr. 167/33), a zwłaszcza na tle § 2 art. 14 i § 4 art. 16 przep. wpraw. k. k. i pr. o wykry., które to przepisy w związku z ustawą o kradzieżach leśnych z r. 1878 budziły analogiczne wątpliwości do tych, które rozstrzygnięto w powyższych wywodach (por. Zb. Orz. Nr. 298/34).

5) Wychodząc z powyższych rozważań, Sąd Najwyższy orzekł, że w sprawie niniejszej, jako dotyczącej oskarżenia z art. 181 ord. pod. w dawnym brzmieniu — amnestja z dnia 2 stycznia 1936 r. nie ma zastosowania.

Uzupełnienie do wykazu zaliczek w znaczkach sądowych (Dz. Urz. Nr. 24/35).

N a z w a s ą d u	Wysokość zaliczki	Właściwa Kasa Urzędu Skarbowego	U w a g i
Sąd Grodzki w Grudziądzu	500	w Grudziądzu	dotychczas 3.000
„ „ w Lidzbarku	200	w Działdowie	„ 1.000

RUCH SŁUŻBOWY.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

Miejscowość	S t a n o w i s k a					Przewodniczący sądów pracy
	Sędziowie apela cyjni	Sądy okręgowe		Sądy grodzkie		
		Sędziowie okręgowi	Sędziowie śledczy	Sędziowie sprawujący kierownictwo sądu	Sędziowie grodzcy	
Brasław (s. o. w Wilnie)					1	
Druskieniki (s. o. w Grodnie)					1	
Lwów				1*)		
Łuniniec } (s. o. w Pińsku)					1	
Małoryta } (s. o. w Pińsku)					1	
Monasterzyska (s. o. w Czortkowie)					1	
Nowogródek		1 c.				
Opsa (s. o. w Wilnie)					1	
Rawa Ruska (s. o. we Lwowie)					1	
Stołpce (s. o. w Nowogródku)				1		
Warszawa						1**)
Zelwa (s. o. w Grodnie)					1	
Złoczów					1	

*) W sądzie grodzkim zamiejskim.

***) Zastępca przewodniczącego.

U w a g a : c. — oznacza wydz. cywilny.

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na powyższe stanowiska należy wносить w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika do właściwego prezesa sądu.

ADWOKATURA.

W okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie:

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Szyja Kerner, z siedzibą w Krakowie, ul. św. Gertrudy L. 29.

Skreślony z listy adwokatów:

Dr. Stanisław Murkociński, z siedzibą w Mielcu, z dn. 18 marca 1936 r., wskutek śmierci.

W okręgu Izby Adwokackiej w Lublinie:

Skreślony z listy adwokatów:

Adam Rohoziński, mający siedzibę w Demidówce k/Dubna, wskutek prawomocnego wyroku Senatu Dyscyplinarnego przy Sądzie Najwyższym z dnia 7 grudnia 1935 r.

W okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu:

Wpisany na listę adwokatów:

Stefan Wizner, z siedzibą w Poznaniu, ul. Pocztowa 4.

W okręgu Izby Adwokackiej w Wilnie:

Wpisany na listę aplikantów adwokackich:

Mojżesz Wistyniecki, pod patronatem adw. Pawła Andrejewa w Wilnie.

BIBLIOGRAFJA.

Komenda Główna Policji Państwowej przystąpiła do wydawania dwumiesięcznika „Przeгляд Policynjny”.

Czasopismo to ma na celu rejestrowanie ciekawych zjawisk i metod pracy policyjnej, oraz kultywowanie i pogłębianie wiedzy policyjnej.

Redakcja, dążąc do osiągnięcia wysokiego poziomu pisma, zwraca się do wszystkich panów sędziów i prokuratorów z prośbą o współpracę w czasopiśmie w dziedzinie prawnej w szczególności karnej i policyjno-kryminalnej.

Pismo to z uwagi na stawiane sobie zadania zasługuje ze wszechmiar na poparcie.

Wydano z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Państwowej w Warszawie.

Nr. 82451.

Konto czekowe w P. K. O.: Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 30122.

Cena 20 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł kwartalnie, 8 zł rocznie. Prenumeratę opłacać należy przynajmniej na tydzień przed rozpoczęciem każdego kwartału.

Reklamacje spowodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego należy wносить niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.